

1.

Беше добър ден на военната трансферна станция, орбитираща около Сергияр. Вицекралицата се прибираше у дома.

Адмирал Джоул влезе в контролната зала на станцията и забърса с поглед главния тактически дисплей, който жужеше разноцветен над холотомасата си. Образът представляваше карта на парченцето космос под негово командване, макар и настроена понастоящем към изкривения мащаб на човешките интереси в системата на Сергияр, а не според астрографската реалност, която би пратила всичко в забвението на невидимото, поставяйки решително хората на мястото им, а именно в ролята им на нищожно петънце върху повърхността на пращинка. Звезда от клас G, която гореше приятна и укротена от това разстояние; огърлицата ѝ от половин дузина планети и обикалящите около тях луни; колониалният свят, който се въртеше под станцията. И от по-критично стратегическо естество – четирите точки за скок, които бяха порталите на системата към голямата Възлена връзка, както и прилежащите им военни и граждански станции. Две от точките за скок бяха високо активни, през тях минаваха големи потоци търговски трафик и теснолъчеви съобщения към останалата част от Бараярската империя и към най-близкия ѝ съсед от тази страна, мирния понастоящем Ескобар; третата представляваше портал към дълъг и неефективен заобиколен маршрут към Възлената връзка, а четвъртата – поне според четиридесетгодишните проучвания – не водеше никъде.

Джоул се зачуди кога точно през последните години е започнал да носи в главата си цялата тази карта и всичко, което се движи в нея. Преди бе смятал тази способност на своя ментор за нещо почти свръхчовешко, още повече че покойният Арал Воркосиган виждаше по този начин цялата империя с нейните три свята, а не само най-малкия трети. По всичко личеше, че времето без затруднения е дарило Джоул със способност, която дълго му беше убягвала, въпреки положените усилия. Което беше добре. Защото времето извън всякакво съмнение му беше длъжник, предвид всичко, което му беше отнело.

Сутринта в контролната зала беше спокойна и тиха, повечето техници скучаеха на станциите си, вентилацията изпълваше помещението с обичайните смесени миризми на електроника, рециклиран въздух и преварено кафе. Джоул пристъпи към една от работните станции и стисна леко рамото на трафик-контрольора. Насърчителен жест, който означаваше „работи спокойно“. Мъжът кимна и отново насочи вниманието си към двата пристигащи кораба.

Скоковият катер на вицекралицата приличаше на катерите, които се полагаха на флотските адмиралите, беше малък и бърз като тях, но настръхнал не от оръжия, а от комуникационно оборудване. Ескортът му, бърз куриерски кораб, можеше да поддържа скоростта на катера, но не беше по-добре въоръжен от него. Двата кораба пътуваха заедно, за да си окажат помощ в случай на технически проблем, но нищо повече. Е, поне при това пътуване не бяха възникнали проблеми от никакво

естество. Джоул наблюдаваше напрегнато маневрите им за скачване с дока, макар да си даваше сметка, че тревогата му е напълно безпочвена. Нито един пилот не би си позволил непохватно скачване под погледа на онези спокойни сиви очи.

Новата му адютантка щръкна до него.

– Почетната стража е готова, сър.

– Благодаря, лейтенант Воринис. Тръгваме.

Даде ѝ знак да го последва, излезе от контролната зала и тръгна към дока на вицецралицата. Кая Воринис съвсем не беше първата техничка, медтехничка или офицерка от разширения Имперски женски помощен корпус, която изпращаха на сергиярска служба, нито първата, която получаваше назначение в неговия офис. Но вицецралицата щеше да одобри, а това бе приятна мисъл. Е, Корделия със сигурност щеше да сподели и някоя не толкова приятна забележка за това как на родната ѝ колония Бета и на подобните ѝ прогресивни планети жените открай време участват равноправно във всички професионални сфери на живота. Откровено казано, Джоул изпитваше тайно задоволство и най-вече облекчение, че трябва да търпи жените само в рамките на работното време, а всичко, свързано с тях извън това, както на станцията, така и на планетарната база, беше пряка отговорност на майчински настроения и изключително ефективен полковник от Женския корпус.

– Никога не съм виждала вицецралица Воркосиган на живо – сподели му Воринис. – Само на видео.

Джоул си напомни да държи под контрол дългата си крачка, макар че едва ли само това бе причината за учестеното дишане на лейтенантката – по-скоро идеше реч за силно възнение, предизвикано от предстоящата среща с обожавана героиня. Възнение съвсем на място, ако питаха него.

– Така ли? Мислех, че сте роднина на граф Воринис и сте прекарвали доста време във Ворбар Султана.

– По-скоро сме далечни роднини, сър. Виждала съм графа само два пъти. Била съм във Ворбар Султана, но повечето си време там прекарах в офисите на Операции. Назначиха ме в администрацията малко след като завърших. – Леката ѝ въздишка не криеше тайни за Джоул, защото беше идентична по съдържание с леките въздишки на предшествениците ѝ: „Още не съм служила на кораб, по дяволите“.

– Е, не се отчайвайте. Самият аз седем години служих в столицата на различни административни длъжности, военен секретар, адютант и прочие, но след това успях да си уредя три пътувания като ескорт на търговски флотилии. – А това беше най-желаната, най-активната и най-космическата служба, към която да се стреми един имперски офицер в мирно време, опит, който му спечели капитански пост, пък макар и само за едно пътуване, който той след време изтъргува за настоящата си сергиярска позиция.

– Да, ама сте били адютант на самия регент Воркосиган!

– По онова време той вече беше само министър-председател. – Джоул си позволи подобие на усмивка. – Не съм чак толкова стар. – И едва не добави: „млада

госпожице!“ Изглеждаше му дванайсетгодишна и то не само заради ръста си – или по-скоро липсата му, – нито заради пола си; предшествениците ѝ бяха мъже, но и те му бяха изглеждали горе-долу на толкова. – Макар че, иронично, единственото ми участие в реални бойни действия беше точно в онзи период, докато му бях секретар – при пътуването ни до Центъра Хеген. Е, когато потегляхме натам, няхахме представа, че ще се стигне до война.

– Обстрелваха ли ви?

– Ами, да. Когато пътуваш с флагмански кораб, ариергард не съществува, нито обоз. Добре, че щитовете ни издържаха, още повече че императорът също беше на борда при онова пътуване. – Двайсет години бяха минали оттогава. Онзи епизод беше истинска каша, при това строго секретна, каша, на която Джоул, залепен за рамото на граф Воркосиган, бивш регент, действащ министър-председател и адмирал, беше станал свидетел отблизо и отначало докрай. Бойните му истории от Центъра Хеген открай време подлежах на най-строга редакция.

– Сигурно и вицекралица Воркосиган познавате оттогава?

– Горе-долу да. От... – Направи бърза сметка и резултатът го свари неподготвен. – От почти двацет и три години.

– Аз съм почти на двацет и три – осведоми го Воринис с тон, който подсказваше, че искрено се опитва да му бъде от помощ.

– О – измънка Джоул. Пристигнаха на девети док, което го спаси от по-нататъшни размисли върху сюрреалистичния ход на времето.

Дузината мъже от почетната стража се изпънаха в стойка мирно, Джоул отвърна на поздрава им и ги прецени с поглед. Всичко по тях лъщеше колосано, браво. Похвали сержанта им и зае стратегическа позиция с изглед към меката връзка, която тъкмо се скачваше под компетентния и съсредоточен поглед на доковия техник. Преминаването от мека връзка с нулева гравитация към гравитационното поле на кораб или станция рядко бива процес грациозен и щадящ достойнството, но първите трима, които го изпълниха сега, имаха достатъчно опит с това упражнение – офицер от екипажа на кораба, служител на ИмПСи от охраната на вицекралицата и гвардеец Риков, единственият от личната свита на новия граф Воркосиган, пратен на служба при майка му в качеството ѝ на вдовстваща графиня. Първият слязъл имаше грижата за механизмите, вторият направи визуален и електронен оглед на дока за неоторизирано човешко присъствие, а третият се обърна да помогне на своята господарка. Воринис направи опит хем да се изправи на пръсти, хем да застане в стойка мирно, което не ѝ се получи много добре, но съвсем изпадна от полезрението на Джоул, когато последната фигура излезе от тръбата на меката връзка с изящно залюляване и стъпи на крака с помощта на гвардееца, протегнал ръце да я поеме.

Всички се изпънаха, когато сержантът на почетната стража даде знак за приветствие. Адмирал Джоул козирува и каза официално:

– Вицекралице Воркосиган. Добре дошли у дома. Надявам се, че сте пътували спокойно.

– Благодаря, адмирале, спокойно беше – отвърна тя също толкова официално. – Хубаво е да се прибереш вкъщи.

Той я измери с преценяващ поглед. Изглеждаше поуморена от скока, но в рамките на нормалното, нищо общо с празното, мъртвешки посивяло лице, което Джоул помнеше отпреди почти три години, когато се беше върнала сама от погребението на съпруга си. Не че самият Джоул се бе чувствал различно по онова време. Колонистите на Сергияр можеха само да гадаят дали тяхната вицекралица ще се върне след онова пътуване, или на мястото ѝ ще бъде изпратен някой непознат лорд. Но ето че тя бе свалила траура и дрехите ѝ, макар и в убити цветове, поне не бяха черни – панталон и сако в комарски стил, а характерната ѝ усмивка се беше затоплила до нещо повече от стайна температура. Гъстата ѝ прошарена червена коса бе все така къса, а изящните кости на лицето ѝ изпъкваха като крепост, която не познава поражение.

В лявата си ръка носеше нещо като куфарче, малка криофризерна кутия сякаш. Лейтенант Воринис, като всеки добър адмиралски адютант, пристъпи и протегна ръка към куфарчето.

– Да взема багажа ви, ваше височество?

А Корделия викна, силно и неочаквано:

– Не! – И дръпна куфарчето назад. После, видяла високо вдигнатата вежда на Джоул, продължи по-спокойно: – Не, благодаря ви, лейтенант. Сама ще го нося. А гвардеецът ми ще се погрижи за останалия багаж. – Кимна отсечено на момичето, а на Джоул хвърли въпросителен поглед.

Той схвана намека.

– Вицекралице, позволете да ви представя новата си адютантка, лейтенант Кая Воринис. Започна наскоро, пристигна на Сергияр няколко седмици след като вие заминахте.

Корделия беше заминала преди шест седмици, за да представи лично на император Грегор годишния доклад на сергиярския вицекрал и да прекара част от тържествата покрай Зимния празник със семейството си. Джоул се надяваше, че последното е било по-скоро освежаващо, отколкото изтощително преживяване, но предвид воркосиганското потомство, с което бе имал случай да се запознае, изтощението трудно би могло да се изключи от картинката.

– Как сте, лейтенант? Надявам се службата на Сергияр да ви хареса. Във... роднина ли сте на младия граф?

– Далечна, мадам – отвърна Воринис. Джоул предположи, че този въпрос и съответният отговор отдавна са втръснали на младата жена, но поне сега момичето се справи без придружаваща гримаса.

Вицекралицата се обърна и отправи няколко думи на благодарност към почетната стража. Сержантът, горд с поверениците си, отвърна с традиционното: „Мадам, да, мадам!“, след което ги изведе от дока. Корделия ги проследи с поглед, после се обърна с въздишка към Джоул и го хвана под ръка.

– Сериозно, Оливър, налага ли се да правиш това всеки път, когато минавам транзитно оттук? – Поклати глава. – Нали си даваш сметка, че просто ще измина разстоянието от дока за скачване до шлюза на совалката? Бедните момчета от стражата можеха да си поспят.

– Винаги сме посрещали вицекраля по този начин. Честта е както за теб, така и за тях, нали знаеш.

– Арал ви беше военният герой. Неколкократно.

Ъгълчетата на устата му се кривнаха нагоре.

– А ти не си, така ли? – После добави, воден от любопитство: – Какво има в кутията? Не е отрязана глава... отново... надявам се. – Кутията, за щастие, беше твърде малка да побере глава.

Сивите очи на Корделия блеснаха.

– Хайде и ти, Оливър. Човек носи у дома част от разчленено тяло веднъж, забележи – веднъж, и до края на света хората се изнервят при вида на багажа му. – Устните ѝ се изкривиха. – Но самият факт, че вече можем да се шегуваме с това... какво пък.

Лейтенант Воринис, която подтичваше след тях, изопна лице в умерен потрес, но дали заради прочутата историческа случка, сложила край на войната за Претендентството много години преди нейното раждане, или заради отношението на началниците ѝ към въпросната случка, Джоул не можа да прецени.

– Искаш ли да си починеш преди пътуването до планетата? – попита той. – Не знам дали ти е време за обяд или за закуска, но все ще ти намерим нещо за хапване. – Целият Бараярски имперски флот, както и тази станция по подразбиране, живееха по ворбарсултанско време, което за жалост не съвпаднаше с времето на колониалната столица долу, защото двете планети, освен по ред други неща, се различаваха и по дължината на денонощието си. Не че „едно и също време“ от двете страни на възлен скок, да не говорим за цяла поредица такива скокове, имаше някакво друго реално значение, освен чисто символичното. – Совалката ще те изчака колкото решиш, уверявам те.

Корделия поклати със съжаление глава.

– Вчера, когато навлязохме в космическото пространство на Сергияр, преминах към карийнбургско време. Мисля, че вече закусих и следващото ми ядене ще е за обяд, но ще разбере със сигурност, когато кацнем. Благодаря ти за предложението, Оливър, но този път ще пропусна. Нямам търпение да се прибера. – Пръстите ѝ се свиха до побеляване около дръжката на криокутията.

– Надявам се, че скоро ще се видим за по-дълго.

– О, непременно трябва да го направим. Кога се връщаш в базата долу?

– В края на седмицата.

Очите ѝ се присвиха, сякаш пресмяташе нещо наум.

– Мдаа. Може и да свърши работа. Добре, секретарката ми ще ти звънне.

– Хубаво. – Джоул прие това с усмивка, като прикри разочарованието си. Нювини от Бараяр пристигаха на всеки час по теснолъчевия канал. Разказите за дома

пристигаха със завръщащи се пътници много по-рядко. Възможно ли беше човек да страда от носталгия по глас? По един конкретен, лек глас, все още белязан от широките бетански гласни четиридесет и повече години след като е положил клетва за вярност към една чужда империя?

Бързо – твърде бързо – стигнаха до шлюза на совалката. Джоул лично я бе инспектирал преди няма и час. Пилотът докладва, че е готов да потегли. Джоул се дръпна настрана с Корделия да си открадне още няколко минутки, докато качат багажа ѝ през шлюза.

– Нямах много багаж – отбеляза той.

Корделия се усмихна.

– Арал превръщаше всяко пътуване в армейски преход. Аз предпочитам по-семплата логистика. – Погледна към шлюза на совалката, сякаш нямаше търпение да се качи. – Някакви произшествия, за които да не съм чула по теснолъчевия?

– Нищо, което да е преминало стратосферата. – Традиционната разделителна линия на поверените им територии. Корделия се явяваше пастир на приблизително два милиона колонисти от името на император Грегор и Джоул подозираше, че половината от тях ще предявят претенции за вниманието ѝ още с кацането на совалката. С това не можеше да ѝ помогне, но поне имаше грижата никакви проблеми да не се стоварят на главата ѝ отгоре надолу. – Грижи се за себе си, Корделия. Или поне позволи на персонала си да го направи. – Спогледа се съзаклятнически с гвардеец Риков, който се явяваше нещо като сенешал на домакинството ѝ и който кимна, в знак че е разбрал и енергично подкрепя намека.

Корделия само се усмихна.

– Ще се видим скоро, Оливър.

„И ето, че си тръгва. Винаги си тръгва, като всеки друг Воркосиган“. Джоул поклати глава.

Изчака, докато не чу как скачващите скоби на совалката се разтварят, после си тръгна и той.

Воринис се изравни с него и попита:

– Вие бяхте ли там, сър, когато е донесла главата на Претендента?

– Тогава бях на осем, лейтенант. – Постара се да изтрие развеселената усмивка от лицето си: тя не подобаваше на адмиралския му имидж. – Отраснах в един от най-западните окръзи, където нямаше военен космодрум, следователно не представявахме особен интерес за нито една от двете страни. Основният ми спомен за войната е как всички се стараят да се държат нормално, но възрастните са обзети от страх и си шепнат всякакви фантастични слухове. Лорд-регентът избягал с малолетния император, бетански шпиони му промили мозъка и всякакви други дивотии... Всички смятаха, че лорд Воркосиган е изпратил съпругата си на онази безумна мисия, но както разбрах по-късно, истината е била доста по-сложна. – И не беше негово право да я разказва, напомни си той. – Двамата често се срещаме по работа тук, на Сергияр, така че вероятно ще имаш шанс да я поразпитаеш за военните ѝ приключения. – Макар че, като си помислиш, май не беше добра идея да

Джентълмен Джоул и
Червената кралица

Откъс от книгата

Лоис Макмастър
Бюджолд

излага невръстната Воринис, или който и да било друг впечатлителен млад офицер, на воркосиганската представа за инициативност. Разни метафори изникнаха в главата му, всичките сродни на тази да гасиш огън с газ.

Ухили се и зави към контролната зала, откъдето да проследи совалката на вицекралицата, докато успешното ѝ приземяване не бъде официално потвърдено.